

सम्पादकीय

नेपालको अर्थतन्त्र

नेपालमा विस्तारै आर्थिक वृद्धि उकालो लाग्ने देखिएको छ । एडिबीका अनुसार चालु आर्थिक वर्ष २०८१/८२ मा नेपालको आर्थिक वृद्धि ४.४ प्रतिशतले वृद्धि हुने छ । एडिबीले बुधबार एसियन डेभलपमेन्ट आउटलुक सार्वजनिक गर्दै आर्थिक वृद्धिमा सुधार आउने देखाएको हो । गत आवमा नेपालले ३.९ प्रतिशत मात्र वृद्धिदर हासिल गरेको सन्दर्भमा यो सुधारले आगामी दिनमा अर्थतन्त्रले गति लिने विश्वास बढेको छ । एडिबीले आर्थिक सुधारका आधार पनि स्पष्ट पारेको छ । नेपाली अर्थतन्त्रमा आन्तरिक मागमा सुधार आएको र निजी क्षेत्रको माग सम्बोधन भएको हुँदा अर्थतन्त्रले सुधार लिने प्रक्षेपण गरेको हो । त्यसै गरी पर्यटनसम्बद्ध सेवाको पुनरुत्थान पनि नेपाली अर्थतन्त्र सुधारको अर्को कारण भएको स्पष्ट गरेको छ । पर्यटन क्षेत्र कोभिडअघिकै तहमा क्रियाशील हुनु सकारात्मक हो । गत आवमा सत्तुचित भएका प्रमुख आर्थिक क्षेत्र जस्तै औद्योगिक उत्पादन, निर्माण क्षेत्र, पेट्रोलियम तथा कच्चा पदार्थको मूल्यमा स्थिरता, लगानीयोग्य पुँजीको उपलब्धता अर्थतन्त्र सुधारको थप आधार भएको पनि एडिबी अधिकारीको निष्कर्ष छ । त्यसै गरी घट्दो ब्याजदरले सबै उत्पादनमूलक क्षेत्रमा कर्जा विस्तारका लागि मार्ग प्रशस्त भएको अवस्थालाई आर्थिक सुधारको महत्वपूर्ण थप आधार मान्नु अन्यथा होइन ।

सुधारले निरन्तरता पाउँदै गए नेपालको वृद्धिदर आगामी आवमा थप बढ्ने एडिबीको प्रक्षेपण सकारात्मक छ । त्यसका निम्ति पुँजीगत बजेट कार्यान्वयनमा सुधार भने बाञ्छनीय छ । त्यस्तै पर्यटन र यससँग सम्बन्धित सेवामा प्रगति तथा यान्त्रिकीकरण र उन्नत सिँचाइ सुविधा तथा अनुकूल मनसुनमा निर्भर कृषि उत्पादकत्व जस्ता आधारभूत पक्ष बलियो हुन सके आगामी आवमा नेपालको अर्थतन्त्र ५.१ प्रतिशतले वृद्धि हुने एडिबीको अनुमान यथार्थपरक देखिन्छ । नेपालको प्रमुख व्यापार साझेदार भारतमा समेत मुद्रास्फीति तल्लो विन्दुमा रहेको छ भने त्यसको प्रभावसमेतले नेपालको मुद्रास्फीति पनि नियन्त्रणमै छ । न्यून मुद्रास्फीतिले महँगी बढ्द नदिने हुँदा उपभोक्तालाई राहत पुग्ने छ । तरलता पर्याप्त भएको र न्यून ब्याजदरले निजी क्षेत्रलाई लगानीका निम्ति पुँजी पहुँच रहेको छ । तथापि अझै पनि जोखिम भने पूरै नहटेको एडिबीकै भनाइ छ । विश्वव्यापी भन्सार महसुल बढ्ने क्रम जारी रहेमा संसारसमै आर्थिक मन्दी आउने र त्यसले नेपालको पर्यटन आम्दानी र विप्रेषणलाई असर पुर्‍याउन सक्ने एडिबीको आकलन छ । त्यस्तै वैदेशिक सहयोगमा कमी आएमा विकास निर्माणका लागि विदेशी सहायतामा निर्भर नेपालको आर्थिक वृद्धिमा नकारात्मक असर पर्न सक्नेतर्फ एडिबीले सत्तेत अस्वाभाविक छैन ।

• डा. कृष्णप्रसाद पाण्डे

चट्याङ र ज्वालामुखीका कारण हजारौं वर्षदेखि विश्वभरका वनजङ्गलमा हुँदै आएका प्राकृतिक आगोले पारिस्थितिकीय प्रणालीको महत्वपूर्ण चालकका रूपमा भूमिका खेलेको छ । धेरै जसो आगोका घटना मानिसकै लापर्बाही जस्तै खुला स्थानमा आगो बाल्नु वा चुरोटको टुटो फ्याँक्नु जस्ता कारणबाट हुन्छन् भने सुख्खा मौसममा बहने तेज हावा र कम आर्द्रताले आगो तीव्र रूपमा फैलन सक्छ । जङ्गलमा लागेको आगोले घर, जनस्वास्थ्य, यातायात, आर्थिक लागत, जलवायु परिवर्तन र वातावरणलाई दूषणामी प्रभाव पार्छ । त्यसैले तिनीहरूको ऐतिहासिक आवृत्ति, तीव्रता र क्षेत्र बुझ्नु जनघनमा पुग्न सक्ने हानिलाई कम गर्न र पूर्ण पारिस्थितिकी व्यवस्थापनका लागि महत्वपूर्ण बन्छ ।

आगलानीको प्रभाव

जङ्गल र सहरी वा बस्ती क्षेत्रको सिमानामा वनजङ्गलको आगलानीको असर गम्भीर हुन्छ । आगोले धेरै घर क्षति गर्नुका साथै जनघनको व्यापक नोक्सानी हुन सक्छ । जङ्गलको आगोको धुवौंले विशेष गरी १० माइक्रोमिटरभन्दा सानो कणका कारण वायुप्रदूषण हुनाले मानव स्वास्थ्यमा असर पार्छ । आगोको धुवौंले दृश्यता घटाउनाले हवाई र अन्य यातायातमा अवरोध उत्पन्न हुन्छ । एकातिर आगो नियन्त्रण गर्न र अर्कोतिर यसबाट स्रोतमा पुगेको क्षतिका कारण खर्च बढ्छ । आगलानीबाट ठुलो मात्रामा निस्कने हानिकारक ग्यास (जस्तै

कार्बन डाइअक्साइड, कार्बनमोनोअक्साइड, मिथेन, नाइट्रस अक्साइड र ओजोन) वायुमण्डलमा निस्केर विश्वको जलवायु परिवर्तन र अम्ल वर्षामा योगदान पुर्‍याउँछ ।

आगोले प्राकृतिक इकोसिस्टमको कार्यलाई धेरै तरिकाबाट महत्वपूर्ण असर गर्छ । यसले समय र ठाउँ अनुसार परिवर्तन हुने वनस्पति समुदायको प्राकृतिक विकासलाई नियमन गरेको हुन्छ । आगोले वनजङ्गलको

इन्धनको सञ्चयलाई घटाउँदै यसबाट हुन सक्ने अधिक तीव्रताको आगो नियन्त्रण गर्न सक्छ । यसबाहेक आगोले वनस्पतिको उमेर, संरचना र प्रजातिलाई नियन्त्रण गर्दै वनस्पति जीवनको विविधताको दायरालाई बढावा दिन सक्छ । आगोले खाद्य चक्र र इकोसिस्टमभित्रको ऊर्जा प्रवाहलाई प्रभाव पार्दै वातावरणको समग्र स्वास्थ्यमा योगदान पुर्‍याउँछ । यसले जैविक उत्पादकता, विविधता र स्थिरतालाई नियमन गर्छ, जसले इकोसिस्टमको सामर्थ्यलाई सुनिश्चित गर्छ । त्यसै गरी विभिन्न प्रकारका प्रजातिलाई टेवा दिने विविध वातावरणीय अवस्थाको संयोजन सिर्जना गर्दै वन्यजन्तुको वासस्थान निर्धारण गर्न आगोले महत्वपूर्ण भूमिका खेलेको हुन्छ ।

वनको आगोका प्रकार

वनको आगो तिनको फरक विशेषता र प्रभाव अनुसार धेरै प्रकारका छन् । काण्डमा हुने आगोले मुख्यतया रुखको बोक्रा र भित्री काठ जलाउँछ, जसले रुखको संरचनामा उल्लेखनीय क्षति पुर्‍याउन सक्छ । माटोको जैविक तह जस्तै कोइला, पिट र ह्युमसको दहनबाट पनि आगलानी हुने गर्छ र यस प्रकारको आगोबाट लामो समयसम्म धुवाँ लाग्न सक्छ, जसले यसलाई पत्ता लगाउन र नियन्त्रण गर्न गाह्रो बनाउँछ । जमिनको सतहमा लामे आगो सबैभन्दा धेरै हुने वन आगोको प्रकार हो । यो सामान्यतया लगभग एकदेखि दुई मिटरको सानो फायर लाइन बनाउँदै दुई मिटरको उचाइसम्म पुग्न सक्छ । जमिनमा लागेको आगोले पातलो बोक्रा भएका रुखमा क्याम्बियमको पत्रलाई अत्यधिक तताउनाले क्षति पुर्‍याउन सक्छ । क्राउन फायरलाई सबैभन्दा खतरनाक प्रकारको जङ्गलको आगो मानिन्छ, किनकि यो रुखको छत्रबाट ढुत गतिमा फैलिन्छ । क्राउन फायर सधैं जमिनको आगोबाट उत्पन्न हुन्छ र यसले 'फायर बिज' सिर्जना गर्न सक्छ जसले आगोलाई एक रुखबाट अर्को रुखमा सिल्किन दिन्छ, जसको परिणामस्वरूप व्यापक विनाश हुन्छ । आगोले यसको प्रकार र गम्भीरता अनुसार वनस्पति र पारिस्थितिकी संरचनामा भिन्न प्रभाव पार्छ । आगोको जोखिम र तीव्रता वनस्पतिको दुई प्रमुख विशेषता दहन विन्दु र तापमानबाट निर्धारित हुन्छ, जसले वनस्पतिले कति सजिलै आगो समात्न

सक्छ । आगो सिर्जना हुनलाई कम्तीमा चार आवश्यक तत्व चाहिन्छ- अक्सिजन, ताप, इन्धन र एक रासायनिक प्रतिक्रिया । यी तत्वमध्ये कुनै एकलाई हटाएर आगो निभाउन सम्भव हुन्छ । यस आगोको त्रिकोणको सोच अनुसार एक वा एकभन्दा बढी घटक हटाएर आगो निभाउने यन्त्रले काम गर्छन् ।

आगो र वातावरणीय तत्व

आगोको प्रकृति र तीव्रता साइटको अवस्था, मौसम र इन्धनको विशेषतासहित विभिन्न वातावरणीय तत्वद्वारा उल्लेखनीय रूपमा प्रभावित हुन्छ । मौसमका कारक जस्तै तापक्रमले सामग्रीको दहन विन्दुलाई प्रभाव पार्छ । हावाले इन्धन सुकाउँछ, अक्सिजनको आपूर्ति बढाउँछ र आगोलाई अगाडि बढाउन सक्छ । आगो फैलिने दिशा र गतिलाई प्रभाव पार्छ । थप रूपमा मौसममा कम सापेक्ष आर्द्रताले दहन र फैलावटलाई सजिलो बनाएर पर्याप्त खतरा उत्पन्न गर्छ । सुख्खा र बलौटे माटोले आगोको जोखिम बढाउँछ । यसैगरी जमिनको ढलान, उचाइ र प्राकृतिक अवरोधले आगोको जोखिम र गतिशीलतामा महत्वपूर्ण भूमिका खेल्छन् । आगोको प्रकृतिलाई वनस्पतिको प्रकार (धाँस, झाडी) र इन्धनको विशेषता (भार, आकार, प्रकार, पानीको मात्रा, निरन्तरता र वितरण) पनि निर्धारण गरेको हुन्छ । आगोको जोखिम मूल्याङ्कन गर्न र प्रभावकारी आगो व्यवस्थापनको रणनीति कार्यान्वयन गर्न यी आपसमा जोडिएका तत्व बुझ्नु आवश्यक छ ।

आगोले गर्दा हुने क्षतिको मात्रा यसका धेरै किसिमका विशेषताबाट प्रभावित हुन्छ । जमिनको सतहबाट ठाडो रूपमा मापन गर्दा आगोको ज्वाला पुगे उचाइले वरपरको वातावरणलाई कति असर गर्न सक्छ भन्ने सङ्केत गर्छ । त्यसै गरी आगोको निरन्तर ज्वालाले प्रभावित गर्ने क्षेत्र र आगोको कोणले यो कसरी फैलिन्छ र यसको वरपरको वातावरणसँग कसरी अन्तर्क्रिया गर्छ भन्ने कुरामा प्रभाव पार्न सक्छ । आगोको गर्मीले पात र अन्य वनस्पति मर्ने उचाइको मापनले बोटबिरुवाको जीवनमा आगोको प्रभावको अन्तर्दृष्टि प्रदान गर्छ । इन्धनको उपलब्धता बढ्दै जाँदा र प्रत्येक पटक इन्धनको मात्रा दोब्बर हुँदा आगोको तीव्रता चौगुना बढ्ने हुनाले यसको वृद्धि

घातीय प्रकृतिमा हुन्छ ।

रोकथामका उपाय

जङ्गलमा आगो लाग्ने जोखिम कम गर्न धेरै सावधानीका उपाय लागु गर्न सकिन्छ । वन क्षेत्रमा आगजनी र धूस्रपानको निषेधका साथै आकस्मिक दहन रोक्न खुला ठाउँमा आगो बाल्न प्रतिबन्धसहितको कानुनले महत्वपूर्ण भूमिका खेल्न सक्छ । आगोको जोखिमको प्रारम्भमै पत्ता लगाउन र मूल्याङ्कनका लागि र समयमै प्रतिक्रियाका लागि वनको आगोको प्रभावकारी रूपमा अनुगमन र पूर्वानुमानको प्रणाली आवश्यक छ । थप रूपमा बलियो जनसम्पर्क र सूचना अभियान महत्वपूर्ण छन् । यसबाट विशिष्ट क्षेत्र, समय र वनस्पतिको प्रकारसँग सम्बन्धित आगोको जोखिमका बारेमा जनतालाई शिक्षित गर्नुका साथै प्रारम्भमै पत्ता लगाउने र आगो निभाउने प्राविधलाई प्रवर्धन गर्नमा ध्यान केन्द्रित गर्न सकिन्छ । आगोको घटनामा तयारी र प्रभावकारी प्रतिक्रिया सुनिश्चित गर्न वनकर्मी र अभिनियन्त्रकका लागि प्रशिक्षण कार्यक्रम पनि महत्वपूर्ण छन् । सक्रिय वन व्यवस्थापन अभ्यासका रूपमा वनजङ्गलभित्रको इन्धनको भार घटाउन नियन्त्रित रूपमा इन्धन जलाउने र स्वस्थ वनको इकोसिस्टम कायम राख्ने जस्ता कार्यले आगोसँग वनको सामर्थ्य बढाउन मद्दत गर्न सक्छ । अन्ततः आगोको रोकथाम र व्यवस्थापन प्रयासमा योगदान पुर्‍याउँछ ।

वनमा तल्लो र मध्यम तहका रुख निकाल्दा सम्भावित इन्धन स्रोत हट्छन् र आगोको तीव्रता घटाउन मद्दत गर्छ । मृत काठ निकाल्ने कार्यले उपलब्ध इन्धन घटाउन र आगोको प्रज्वलन रोक्न महत्त्वपूर्ण छ । आगोको फैलावटलाई सुस्त गर्न वा रोक्न अवरोधका रूपमा आगोप्रतिरोधी प्रजातिको सुरक्षा पटक स्थानाले काम गर्न सक्छ । थप रूपमा खोला, नदी, पोखरी र भिजेका बायोटोप जस्ता प्राकृतिक अवरोधको स्थापना वा सुधारले आगो निभाउन मद्दत गर्न सक्छ । खुला मैदानको सुरक्षा पटहरूको सिर्जना गर्नाले इन्धनको निरन्तरतामा बाधा पुर्‍याएर आगोको जोखिमलाई अझ कम गर्न सक्छ । बायोटोपको निर्माणले जैविक विविधता र इकोसिस्टमको स्वास्थ्य बढाउन सक्छ भने नियन्त्रित आगो बाल्नाले इन्धनको भार कम गरी स्वस्थ वन

पुनरुत्थानलाई बढावा दिने हुनाले यसलाई व्यवस्थापनको उपकरणका रूपमा पनि प्रयोग गर्न सकिन्छ । समग्रमा यी सल्लिबलत्वरका अभ्यासले प्रभावकारी आगो व्यवस्थापन र वनको दिगोपनमा योगदान पुर्‍याउँछन् ।

वन व्यवस्थापनका विकल्प

प्रभावकारी वन व्यवस्थापन गर्न वनको स्वास्थ्य बढाउने, पहुँच सुधार गर्न र सुरक्षा सुनिश्चित गर्न विभिन्न रणनीति र पूर्वाधार समावेश गर्नुपर्ने हुन्छ । केही मुख्य विकल्पमध्ये एक राम्रो सडक पूर्वाधारको विकास हो । वन क्षेत्रभित्र र वरपरका सडकको सञ्जालको विकास र मर्मत सम्भारले व्यवस्थापनका गतिविधि, अभिनियन्त्रणका प्रयास र अनुगमनका लागि पहुँचको सुविधा दिन्छ । त्यसै गरी रणनीतिक रूपमा महत्वपूर्ण स्थानमा पानी भर्ने स्टेशन सिर्जना गर्नाले अभिसाम्य पार्ने टोलीलाई ढुत रूपमा पानीको स्रोतमा पहुँच दिन्छ र आगोको आपत्कालीन समयमा प्रतिक्रियाको समयमा सुधार हुन्छ । वन क्षेत्रमा स्पष्ट र जानकारीमूलक सङ्केतको व्यवस्थाले आगन्तुकलाई मार्गदर्शन गर्न, नियमका बारेमा सूचित गर्न र आपत्कालीन निकास वा स्रोतका गर्नाले अभिसाम्य प्रदान गर्न मद्दत गर्छ । वाच टावर स्थापना गर्नाले र अनुगमन प्रणालीहरू (जस्तै क्यामरा वा ड्रोनहरू) कार्यान्वयन गर्नाले वन क्षेत्रको निगरानी बढाउँछ जसले आगो वा अवैध गतिविधिको प्रारम्भिक अवस्थामै पत्ता लगाउन अनुमति दिन्छ । आपत्कालीन योजनाको विकासले जङ्गली आगो, किराको प्रकोप वा प्राकृतिक प्रकोपप्रति आपत्कालीन प्रतिक्रियाका लागि आवश्यक भूमिका, जिम्मेवारी र प्रक्रियाको रूपरेखासहित विभिन्न परिदृश्यका लागि तयारी सुनिश्चित गर्छ । वनकर्मी, अभिसाम्य पार्ने कर्ता र स्थानीय समुदायका लागि नियमित अभ्यास सञ्चालन गर्नाले सबैलाई आपत्कालीन प्रक्रियासँग परिचित बनाउन सक्छ र सङ्कटमा प्रभावकारी रूपमा प्रतिक्रिया सुनिश्चित गर्न मद्दत गर्छ । सूचना अभियानमार्फत जनतासँग संलग्न हुँदा वन व्यवस्थापन अभ्यास, आगोको रोकथाम र वनको इकोसिस्टमको संरक्षणको महत्त्वका बारेमा चेतना जगाउन सकिन्छ । आगो निभाउने आवश्यक उपकरणको उपलब्धताले साना आगो बढ्नुअघि नै ढुत रूपमा प्रारम्भिक प्रतिक्रियालाई सक्षम बनाउन सकिन्छ ।

सिकाइको जग प्रारम्भिक शिक्षा

f Pratidin National Daily

प्रतिदिन
PRATIDIN NATIONAL DAILY

तपाईं जहाँ भएपनि प्रतिदिन दैनिक तपाईंसँगै

ताजा र विश्वसनीय खबरको लागि

लगइन गर्नुहोस

www.pratidindaily.com

• रमेशप्रसाद गौतम

आधारभूत रूपमा भन्नु पर्दा शिक्षाले मानिसको व्यक्तित्व निर्माण र विकासमा ठुलो मद्दत गर्दछ । यसका निम्ति राज्यले कस्तो शिक्षा पद्धतिको अवलम्बन गर्दछ, त्यसमा निर्भर गर्दछ । विद्यालय तहको शिक्षा अत्यधिक प्रबल रूपमा मानव व्यक्तित्व निर्माणका साथै समाजका विविधतालाई एकतामा बाँधी रूपान्तरणमा ल्याउने हुनुपर्छ । विद्यालयले समाजमा उपलब्ध महत्वपूर्ण जीवनोपयोगी कला, ज्ञान, संस्कृति र सभ्यताका बारेमा यथोचित ज्ञान र सिप दिलाउने काम गर्दछ । एउटा विद्यालयमा अध्ययनरत विविध समुदायका बालबालिकामा विद्यमान, कला, संस्कृति, परम्परा, चालचलन, रीतिरिवाज आदिका सम्बन्धमा अन्तरसंवाद र अन्तर्क्रियाले धेरै कुराको पहिचान दिलाउँछ । तिनमा भएको अन्तर्प्रतिभाको प्रस्फुटन हुन गई विशाल व्यक्तित्व निर्माण र सिर्जनात्मक गुणको विकास हुन पुग्दछ । बालबालिकालाई जस्तो ज्ञान दियो त्यस्तै बन्ने हुन् भनिन्छ नै । यसर्थ परिवार विद्यालय छरिम्बेक, अग्रज दाजुदिदी आदिले बालबालिकालाई जस्तो ज्ञान दिलायो उस्तै बन्ने हुन । आफ्नो परिवेश र समाजभन्दा बेक्ले र अब्बल, अनुशासित र नैतिकवान् खोजेर पाउन सकिँदैन ।

आज हाम्रो समाजका नैतिकताको ठुलो खडेरी छ । बालबालिकाका व्यवहार प्रायः सामाजिक देखिँदैन । अटेरी, लगनशीलताको कमी, कुलत र साथीभाइसँग रहेर विघ्न विनाशी गर्ने बानी आदि कतिपय बालबालिकामा देखिन आएको छ । यस किसिमको व्यवहारलाई सिकाइका रूप मानिँदैन । दुःखमा रुनु, सुखमा रमाउनु जस्ता सहज क्रियालाई पनि सिकाइ मान्न सकिन्न । बालक धिम्म, बाच्च, पाडा लरखगएर हिँड्न खोज्नु पनि सिकाइको क्षेत्रमा आउँदैन । सिकाइ भनेको ज्ञान र सिप आर्जन गर्नु नै हो । यसरी आउने व्यावहारिक परिवर्तनलाई सिकाइ भन्नु पर्दछ । कतिपय अभिभावकका गुनासा छन्, आफ्ना बालबालिकालाई विद्यालय पढाउने के सिकेका हुन् के जानेका हुन्, के पढाउँछन्, के सिकाउँछन् ? विद्यालयबाट घरमा आएर पढ्ने पनि होइन, कुनै काम लगाए पनि गर्ने होइनन् । बोली व्यवहार केही पनि राम्रो देखिँदैन । अनुशासन र आदर्शको त कुरै छाडौं भन्दछन् । मोबाइलमा बस्न रुचाउने साइबर पुस्ता चाहिँ बनिरहेका छन् । शिक्षकले ध्यान दिएर पढाइ दिनु पथ्यो, सिकाइ दिनु पथ्यो भनी शिक्षकमाथि दोष नआएको होइन । यस्ता प्रशस्त गुनासा अभिभावकबाट आउने गरेका छन् ।

हाम्रा कतिपय विद्यालयमा प्राथमिक तहमा कम पढेका, तालिम र अनुभवसमेत नभएकाले पनि पढाउने गरेका सुनमा आएका छन् । यसरी कमजोर शिक्षक र बालमनोविज्ञानको ज्ञानविज्ञान नै शिक्षक नियुक्ति हुने गर्दछन् । शिक्षा सङ्ग्रामा पनि अन्य सङ्ग्राममा पढ्न नमिल्नेपछि बल्ल शिक्षाशास्त्रतर्फ लाग्ने प्रवृत्तिको पनि अन्य हुन सकेको छैन । शिक्षकले कक्षामा आफूलाई

जसरी मन लाग्छ त्यसरी नै पढाउन पाउने, त्यहाँ कक्षामा पढाउनेलाई ओरिएन्टेसन, पूर्वज्ञानकारी, अनुगमन, सुझाव आदि केही गर्नु नपर्ने जस्ता कुराले पनि प्रतिकूल असर पुर्‍याइरहेको छ । एकातिर कसरी सिकाउने, कक्षाकोठामा रमाउने वातावरण कसरी निर्माण गर्ने, बालबालिकाको मोटिभेसन कसरी गर्ने भन्ने विषयमा अनभिज्ञता नै देखिन्छ भने तालिम, निरीक्षण, अनुगमन, शिक्षण सामग्री आदिको अभाव त छँदै छ । शिक्षामा सुधारका कुरा त जहिले पनि गरिन्छ तर व्यवहारमा सुधार हुन सकेको छैन । शिक्षामा प्राविधिक पक्षलाई छाँय्याँमा राखिन्छ । शिक्षकको योग्यता पनि स्पष्ट किटान हुनु जरुरी छ । कुनै तहको शिक्षक हुन पनि कम्तीमा स्नातक तह अर्भ स्नातकोत्तर उत्तीर्ण भए राम्रो हो । जुनसुकै फ्याकल्टीमा अध्ययनरत भएका भए पनि योग्यतम व्यक्तिलाई शिक्षकमा छोटो गरी त्यसपछि तालिम र शिक्षण विधिसम्बन्धी जानकारी गराई पठनपाठनमा लगाउने प्रक्रियाको थालनी हुनु जरुरी छ । राम्रो गर्ने शिक्षकलाई पुरस्कार र सम्मान दिई मनोबल बढाउने र अरू शिक्षकले पनि राम्रो गर्दा पुरस्कार मिल्ने रहेछ भन्ने प्रेरणा जगाउने काम हुनु पर्छ ।

जग बलियो भए घर बलियो हुन्छ भन्ने भैं सिकाइको जग पनि प्रारम्भिक शिक्षादेखि नै बलियो बनाउनुपर्ने हो । सिकाइ अपूर्ण र अपरिपक्व हुनु हुँदैन । विषयवस्तुको अवधारणात्मक ज्ञान त चाहिँन्छ नै साथै सिप पनि हुनु जरुरी छ । यसका लागि शिक्षकको सिकाइको पहिलो पाइलादेखि नै कार्यसम्पादनलाई सिकाइको उपलब्धिया गणना गर्दै लैजाउनुपर्ने हुन्छ । निरन्तर मूल्याङ्कन

प्रक्रियालाई अझैकार गरी अगाडि बढाउँदै लगे पनि त्यहाँ जथाभावी अङ्क दिँदै विद्यार्थी अग्नेछ गर्ने प्रवृत्ति बढ्दो छ । यसले गर्दा जति जति माथिल्लो कक्षामा गयो विद्यार्थी कमजोर बदै गएका देखिन्छन् । यस किसिमको प्रक्रियालाई नहटाएसम्म शिक्षाको स्तर बढ्न सक्दैन । बालबालिकालाई पढाउने शिक्षक हो । शिक्षकले कक्षामा पढाउँछ, त्यहाँ गुरुवार्थ गराउँछ, परीक्षण पनि गर्छ, भविष्य पनि देखाउँछ । तिनै बालबालिका भोलि राष्ट्रका विभिन्न तह तत्कामा पुग्छन र आफ्नो जिम्मेवारी बहन गर्छन् । बेल्दैरैर राम्रो शिक्षा, ज्ञान, सिप र धारणा विकसित गर्दै लग्योमा मात्र देखाेले असल नागरिकका रूपमा पाउने र राष्ट्रनिर्माणमा योगदान पुर्‍याउने हुन्छ । हाम्रा कतिपय विद्यार्थी बहुत कठिनातापूर्वक पढ्न आइरहेका हुन्छन् । आफ्नो घरबाट एक घण्टा हिँडेर आउने पनि गरेका छन् । ती नियमित पनि विद्यालय आउन सक्दैनन् । तिनका अभिभावकले आफ्ना बालबालिका विद्यालय जान्छन्, जाँदैनन्, पढ्छन् पढ्दैनन् त्यसमा चासो राख्दैनन् । उल्टो ति सानै बालबालिकादेखि आफ्ना घरायसी काममा सघाउन लगाउँछन् । पढाइमा ध्यान कम जाने हुन्छ । परीक्षामा प्रायः कतिपय अनुत्तीर्ण पनि हुने गर्छन् । यो परिस्थितिमा विद्यालय व्यवस्थापनले त्यस्ता बालबालिकाका लागि सकारात्मक भूमिका निर्वाह गर्नुपर्ने हुन्छ । विद्यालय राम्रो हुन विद्यार्थीले स्तरीय शिक्षा पाउनु पथ्यो र उसले सिकेका ज्ञान र सिपलाई व्यवहारमा उतार्न सक्नु पथ्यो अनि मात्र सिकाइका उपलब्धि राम्रो ठान्न सकिन्छ । विद्यार्थीले राम्रो गर्नु भनेकै शिक्षकले राम्रो सिकाउनु हो । विद्यार्थीले सकेन वा परीक्षामा अनुत्तीर्ण भएमा

शिक्षक पनि असफल वा उसले राम्रो सिकाउन नसकेको नै ठहर हुन्छ । सिकाइमा विद्यार्थी सक्रिय नभई शिक्षक सक्रिय हुन खोज्नु हुँदैन । सिकेो सिकाउने विषयमा शिक्षक एउटा कुशल सहजकर्ताका रूपमा आफूलाई लिनु पर्छ । हुन त विद्यार्थीले कतिपय कुरा आफ्ना अभिभावकबाट सिक्छन्, साथीभाइबाट सिक्छन्, छिमेकबाट सिक्छन् । शिक्षकबाट मात्र सिक्दैनन् । यसमा प्रमुख सहजकर्ता भने शिक्षक नै हुन्छ । सिकाइको तात्पर्य ज्ञान, सिप हासिल गरी शिक्षित बन्नु हो । शिक्षितको अर्थ स्वतन्त्र भएर सोच्न र लेख्न सक्ने हुनु हो । एउटा बालकलाई असल नागरिक बनाउन धेरै पक्षको महत्वपूर्ण भूमिका हुन्छ । यसमा प्रथमतः अभिभावक, समाज, विद्यालय र छरिम्बेकको पनि दायित्व हुन आउँछ । वास्तवमा बालकको पहिलो गुरु आमाबाबु हुन् । यसपछि अन्यबाट धेरै कुरा क्रमैले सिक्दै जाने हुन्छ । शिक्षक र विद्यार्थीबिच आपसी सद्भाव हुनु पर्छ । एकले अर्कासित बिनासङ्कोच विचार आदानप्रदान गर्न सक्नु पर्छ । आफू आफूबिच फरक विचार भए पनि त्यसमा सकारात्मक ढङ्गले बुझ्ने र छलफल गर्नु पर्छ । हुन त हाम्रा कतिपय विद्यालयमा शिक्षक र विद्यार्थीबिच सौहार्दपूर्वक विचारको विमर्श हुन नसकेको सुन्नमा आउँछ । हाम्रो परम्परागत धारणामा शिक्षक निपुण हुने र विद्यार्थीलाई सिकाउने मनोविज्ञानमा आधारित शिक्षाले आलोचनात्मक चेत दिँदैन । यसर्थ शिक्षक र विद्यार्थीबिच यस्तो तहरगत विभेद हुनु हुँदैन । शिक्षक र विद्यार्थीबिच सिर्जनशीलता र सहकार्य नभई हुँदैन ।

